

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. január 22.
(vasárnap este)**

Horváth Géza

SZÉTSZÓRATVA ÉS EGYBEGYÚJTVE

Alapige: 1Mózes 11,1-9

Az egész földnek egy nyelve és egyféle beszéde volt. Amikor útnak indultak keletről, Sineár földjén egy völgyre találtak, és ott letelepedtek. Azt mondták egymásnak: Gyertek, vessünk téglát, és égessük ki jól! És a téгла lett az építőkövük, a földi szurok pedig a habarcsuk. Azután ezt mondták: Gyertek, építsünk magunknak várost és tornyot, amelynek teteje az égig érjen; és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész föld színén. Az Úr pedig leszállt, hogy lássa azt a várost és tornyot, amelyet az emberek építettek.

Akkor ezt mondta az Úr: Most még egy nép ez, és mindnyájuknak egy a nyelve. De ez csak a kezdete annak, amit tenni akarnak. És most semmi sem gátolja őket, hogy véghezvigyék mindazt, amit elterveznek. Menjünk csak le és zavarjuk ott össze a nyelvüket, hogy ne értsék egymás nyelvét! Így szélesztette szét őket onnan az Úr az egész föld színére, és abbahagyták a város építését. Ezért nevezték azt Babelnek, mert ott zavarta össze az Úr az egész föld nyelvét, és onnan szélesztette szét őket az Úr az egész föld színére.

Imádkozzunk!

Áldott Urunk, Jézus Krisztus, magasztalunk, hogy kegyelmes vagy és itt vagy közöttünk. Hiszen nem abban van a mi erősségünk és bizonyosságunk ma este, hogy mi itt vagyunk a te szent igéd hallására, hanem az egyetlen reménységünk, bizonyosságunk és erősségünk, hogy te vagy itt a te szent igéd szólására.

Köszönjük Úr Jézus, hogy te szólalsz meg közöttünk az igén keresztül, emberi gyarló eszközön keresztül is téged lehet hallani. Ó add, hogy hitünk fülével halljunk, szívünkkel befogadjunk és engedelmeskedjünk a hallott szónak és a halott igének.

Köszönjük neked a vasárnapot. Áldunk téged, hogy sok templomban szólhatott ma a te drága igéd. Köszönjük, hogy van magvetés még ezen a világon, mert szolgálid hirdetik még sok-sok helyen az evangéliumot, az örömmüzenetet.

Áldunk téged azért, hogy te vagy a mag sorsának csodálatos gondviselője. Kérünk, gondoskodj minden elhintett, elmondott ige sorsáról, hogy jó földbe hullhasson és felnövekedhessen.

Kérünk, Urunk, hogy ma este is hadd tudjunk eléd állni teljes őszinteséggel és kérni: vizsgálj meg igazán bennünket, és ha megvizsgáltál, gyógyíts meg, hiszen lehe-

SZÉTSZÓRATVA ÉS EGYBEGYÚJTVE

tetlen, hogy olyan diagnózist állíts ki rólunk: minden rendben van, nem találsz semmilyen betegséget.

Könyörülj meg rajtunk, Urunk, hogy az általad felírt terápiát és gyógyszereket komolyan vegyük, megfogadjuk, és a szerint éljük.

Kérünk, hogy ezen a csendes estén szólalj meg közöttünk, és igéddel áldj meg bennünket, Urunk.

Ámen.

Igehirdetés

Nemrég olvastuk bibliaolvasó vezérfonalunk szerint ezt az igét. Ebben az őstörténet vége felé a 1Mózes 11. fejezetében két jelentős történet van. Az egyik a Babel tornyának az építése, amit az előbb hallottunk, a fejezet vége felé pedig az, amikor Ábrahám családja Isten hívására és biztatására Úr Kaszdimból felkerekedik és elindul egy ismeretlen hely felé.

Két esemény van tehát egymás mellett ebben a fejezetben. Az egyik a Babel tornyának építése, az ember cselekedetéről beszél, a másik pedig Isten cselekedetéről, elhívásáról. Az egyik a magáról gondoskodni akaró embert állítja elénk, a másik pedig a gondoskodó szeretettel aláhajló Istenről beszél nekünk.

A bábéli építés arról szól, hogy az ember magának keres lakóhelyet — felkeltek és elmentek Sineár földjére és a völgyben letelepedtek. A másik pedig Ábrahám elhívása arról szól nekünk, hogy Isten készít valakinek lakóhelyet, amelyet megmutat. A hit csak azt a lakóhelyet keresi még ezen túl is, amely állandó és örök, amit Isten készít az Őt szeretőknek.

Így olvasunk erről a Zsidókhoz írt levélben: „Mert várta azt a várost, amelynek szilárd alapja van, amelynek tervezője és alkotója az Isten.” Milyen nagy különbség Babel tornyának az építése: építsünk magunknak várost, tornyot, szerezzünk magunknak nevet. Milyen csodálatos ez a két történet egymás mellett! Az ember mindent megpróbál, hogy véglegesen berendezkedjék ezen a földön — erről beszél Babel. Az Isten pedig mindent elkövet, hogy kihívja őt, hogy megtalálja igazi otthonát a mennyben az ember.

Azt látjuk Babel történetében, hogy az ember csak szövetkezni tud — gyertek, építsünk —, Isten pedig szövetséget ajánl valakinek. Mi szövetkezni tudunk egymással, Isten pedig szövetséget ajánl az embernek.

Tudjuk az igéből, hogy ebben a szövetségben ad az embernek mindent, ami neki szükséges. Ebben a szövetségben mindent elkészít, mindent biztosít, és mindent odaad az ember számára a mi mennyei Atyánk.

Ma este csak a Babel tornyának építéséről legyen szó. Mielőtt ebbe belekezdenénk, elmondok egy kedves történetet. Nemrég a legkisebbeknél volt hittanórán a Babel tornyának az építése. Az egyik kis óvódás, amikor arról volt szó, hogy a Babel tornyának építése milyen sok kinnal, könnyel, verejtékkal történt, és lehet, hogy balesetek is voltak — mint ahogy ilyen építkezésnél még az akkori munkavédelmi szabályokat is beszámítva előfordulnak. Az egyik kis óvódás jelentkezik, és azt mondja: biztos sérvet is kaptak. Lehet, hogy az ő családjában valaki megemelte magát és sérvet kapott.

Az óra végén jön a történet kiszínezése, ahol Babel tornya és városa látszik, és ott alakok vannak, férfiak, akik építenek. Egy másik kis óvódás olyan komolyan vette ezt, hogy megkérdezi a hitoktatót: ez a férfi kapott sérvet? Ő komolyan vette, hogy ha sérvet kapott valaki, éppen ez volt az.

Amikor Bábelről van szó, akkor az embernek a zűrzavar jut eszébe. Ha valami zűrzavaros, szétszóratott, akkor azt mondjuk: ez bábeli zűrzavar. Tulajdonképpen Bábel történetéről nekünk elsősorban nem ez kell, hogy eszünkbe jusson. Sokkal inkább az, hogy ez a történet bemutatja a maga valóságában az emberi gondolkozást, az emberi szívnek a szándékát, az Istentől elfordult életnek a következményét. Ez a történet bemutatja nekünk az önhittséget, a fennhéjázást, az emberi nagyravágását, a dicsőség hajszolását, a sikerorientáltságot, és még sokáig lehetne folytatni.

Bizony minden korra jellemző, amit ebben az igében olvasunk, és ennek nem lehet más következménye, mint a megaláztatás és a büntetés. Néhány példa jutott eszembe arról, amikor az ember önhitt, fennhéjázó, Istennel szembe forduló és a maga dicsőségét keresi.

Biztos hallották, hogy két évvel ezelőtt készült el a világ legmagasabb épülete. Már 2001. óta tudjuk, hogy nem biztos, hogy a világ legmagasabb épületei a legjobb helyek ezen a világon. Mégis két éve elkészült a világ legmagasabb épülete. Erről ilyeneket olvasunk: 828 méter magas, több mint 5 évig épült, 75 000 munkás építette. Azt olvastam róla, ami megdöbbenett, hogy amikor elindult ez az építés, akkor még nem határozták meg a magasságát. Egy elhatározás volt, hogy legalább néhány méterrel magasabb legyen, mint a föld akkori legmagasabb építménye. Amikor ezt elérték, akkor, aki ezért az építésért felelős volt, ezt mondta: tovább, tovább... A megállás 828 méter volt.

A következő híradásban azt lehetett olvasni, hogy az egyik emeletről egy 20 éves férfi kiugrott, mert a főnökétől szabadságot kért, de az meg nem adott neki. Az átadó ünnepségről azt írják, hogy ezer biztonsági ember vigyázott a földön, a levegőben, a vízen — mindenütt, nehogy valamilyen nem kívánatos cselekmény történjen. Átadja az épületet valaki, az avató beszédbe meg ilyen mondat is elhangzik: látjátok, különféle válságok jönnek-mennek, a városok pedig fejlődnek.

Eszembe jutott három olyan történet, amely a XX. század elején két év különbséggel játszódott le. Az egyik — amit jól ismerünk — 1910-ben egy szatmári faluban történt, ahol húsvéti bálra jöttek össze főképpen a fiatalok. Ünnepeljük meg a feláradást. Persze szórakozással, tánccal. Egy nagy csűrben jöttek össze több mint 600-an. Kigyulladt egy lampion, és kigyulladt a nádtető, az egész csűr. 312 ember lelte halálát, 126 holttestet azonosítani sem tudtak, csak tömegsírban tudták őket eltemetni. Azt kevesen tudják, hogy ez a tragédia azért történt, és azért szedett ennyi áldozatot, mert ezek a fiatalok bezárták a csűrnek az ajtajait, és a legények elkurjantották magukat: ide az Isten sem jön be fizetség nélkül. Ezen sokan kuncogtak és nevetgéltek. Megtörtént a tragédia.

Két évvel később egy luxushajó szeli az Óceán habjait a kékszalagért. Megint rekordok. A legnagyobb hajó, a legnagyobb sebességgel, leghamarabb ér New Yorkba. Mindenki előtt ismerős a történet. Azt a részét említem, ami talán érdekes: a hajó tatján hatalmas plakát hirdette: Ezt az Isten sem süllyesztheti el! És talán, amit kevesebben tudnak, mert erről kevés híradás van, hogy azok, akik festették még a száraz dokkban a hajót, azok a hajó aljára, a vízszint alá jóval, felfestették ezt: Nincs Isten. Állítólag pont ezen a helyen szakadt be úgy a hajónak az oldala, hogy a tragédia ilyen végzetes kimenetelű lett.

1908-ban egy olasz városban hatalmas házakat kezdtek építeni annak ellenére, hogy a szakemberek azt mondták, hogy ez a város olyan helyen fekszik, ahol nagyon nagy földrengések lehetnek. De már 220 éve nem volt ott földrengés, nem lesz majd

ezután sem. Így árulták a reklám szakemberei a házat, hogy a kampányba beletették ezt a mondatot: Jézus, nyugodtan küldj egy kis földrengést, a mi házaink ki fogják bírni. Két nap múlva jött a földrengés. Több mint 100 ezer ember maradt hajlék nélkül, és több tízezer lett a halottak száma.

Nekem ez azért volt érdekes, mert ez két évenként történt. Bár akkor nem volt világhíradó, nem voltak technikai eszközök, de ezek a hírek egész Európában elterjedtek. Mindenki tudta, hogy mi történt abban a szatmári faluban, mi történt Olaszországban. Az ember újból és újból próbálkozik. Magát felmagasztalja, de tudjuk, hogy aki magát felmagasztalja, az megaláztatik. Az ember egyet nem akar elismerni: Úr vagy mindenek felett. Tied az ország, a hatalom és a dicsőség. Mienk pedig legfeljebb az orcánk pirulása, Uram.

Megdöbbentő dolgok ezek. Boldog az, aki Istenben bíz, és nem emberekben reménykedik.

Mit mondanak itt az emberek? Építsünk magunknak várost és tornyot, szerezzünk magunknak nevet. Itt ez a szó érdekes: *magunknak*. Mi vagyunk a középpontban, mi ezt meg tudjuk csinálni. Sineár földje olyan hely, ahol nem volt kő. Nem baj, csinálunk követ, a téglát kiégetjük. Olyan helyen voltak, ahol nem volt mészkő. Nem baj, a szurkot használjuk. Meg tudjuk mi oldani. És elkezdik építeni ezt a hatalmas tornyot. Tudunk gondoskodni magunkról. Mi határozzuk meg, mit teszünk: építsünk magunknak... Belekezdünk valamibe, amit eldöntünk.

Jakab levelének csodálatos ígéje így szól: Nosza, ti, akik azt mondjátok: ma vagy holnap elmegyünk ebbe a városba. Kalmárkodunk és nyerünk, holott azt kellene mondanotok: ha az Úr akarja, és élünk... Mert nem biztos, hogy akarja, nem biztos, hogy élünk. Amit eltervezünk, azt nem biztos, hogy végre tudjuk hajtani. De az emberi góg, az Istennel való szembefordulás mindig erre sarkallja az embert: majd mi megoldjuk.

Jó lenne, ha feladnánk végre magunkat. Jó lenne, ha megadnánk magunkat, és azt tudnánk mondani: Uram, leteszek arról, hogy én oldjam meg, én csináljam meg, én rendezzem el. Olyan borzasztó, amikor valakivel beszélgetek az életéről, annak a kuszaságáról és azt mondja: nem baj, megoldjuk. Még mindig itt vagyunk: megoldjuk? Gyertek, építsünk magunknak.

De ha azt mondjuk: ha az Úr akarja, és élünk, akkor az Úrra való utaltságot jelentené és a belé vetett bizalmat. Ezt nem akarja az ember. Ha az Úr akarja, és élünk... Valakitől függünk. Valakinek a tanácsától, vezetésétől, engedélyétől, valakinek a jóindulatától, jóakarásától függünk, ezt nehéz az embernek elismerni.

Mi határozzuk meg a jövőnket. Mit akartak? El ne széledjünk a föld színén. Mit mond Isten ígéje? Valaki úgy gondolkozott a jövőjéről: én lelkelem örülj, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve, nyugodtan ülhetsz babérjaidon, nem kell semmit csinálnod, már megélsz a kamatokból is. És hangzik az isteni ige: bolond, még az éjjel elkéri tőled a lelkedet, és amit gyűjtöttél, kiéi lesznek?

Ez a toronyépítés erről is beszél hogy mi határozzuk meg miként és mikor akarjuk Istent bevinni az életünkbe. Építünk egy olyan tornyot, aminek a teteje az eget érje, aztán, majd ha nekünk szükségünk van az Istenre, majd felmegyünk ennek a toronynak a tetejére, ott imádkozunk, ott majd kérjük. Majd megmondjuk, mikor. Ha meg nincs szükségünk, akkor lejövünk és a városban éljük az életünket.

De nem nekünk kell bevinni Istent lelki életünkbe. Ez a vallásos embernek a gondolata: majd én ott, akkor és úgy vonom be Istent a terveimbe, ahogyan akarom, és amikor akarom. De azt mondja nekünk a János 4-ben Jézus Krisztus, hogy az Is-

ten Lélek, és akik imádják, azok szükség, hogy Lélekben és igazságban imádják. És az Atya ilyeneket keres az Ő imádóiu. Nem nekem kell bevonni a vallásos életembe Istent, hanem Ő von be engem az Ő örökkévaló imádatába. Micsoda különbség! Az ember keresi a maga dicsőségét, a hit pedig elismeri az Isten dicsőségét. Tied az ország, a hatalom és a dicsőség.

Maguknak építettek. Talán nem is az építéssel van baj, hanem az építés céljával és okával: Építsünk magunknak. Az Ószövetségben olvasunk valakiről, aki szintén valami hatalmasat akart építeni. Úgy hívták: Dávid. Neki más feladatokat adott Isten, de meghagyja a fiának: Fiam, te építs. Ott is készül egy hatalmas épület, csak ott azzal a szándékkal: ne magunknak. Dávid és Salamon vágya az, hogy építsünk az Úrnak. Megszületik a szívükben egy terv. Nem tudják, mennyi ezüstöt, aranyat hordjanak be, és honnan válasszák ki a legszebb fákat, mert az való az Isten szentségéhez, az illik Isten dicsőségéhez. Eszük ágába sem jut, hogy maguknak.

Amikor visszajön a nép a babiloni fogságból, elkezd bántani őket: mi palotákban lakunk, az Úr hajléka pedig romokban. Az Isten háza és hajléka. Nem azt mondják: magunknak. Sőt szégyellik, hogy maguknak már építettek valamit. Értjük ezt a lelkületet? Értjük a hívó embernek az Úrra figyelő odaszánt életét? Azt mondja: építsünk az Úrnak. Tudjuk, hogy ez még egy messzi távolban uralkodót is vonzott. Ennek is eljutott a híre. Eljön egy uralkodó, hogy meglássa ki az, aki ennyire szereti az Istent? Meg akarja látni, hogy amit hallott, az igaz. Van valaki, aki az Úrnak épített. Hatalmasat és csodálatosat épített. Minden építés csak akkor ér valamit, ha odateszszük: az Úrnak, és embernek abban nincs semmi dicsősége, elismerése.

Hálás vagyok Istennek, hogy amikor tíz évvel ezelőtt egy presbiteri gyűlésen egy határozatot tudtam hozatni: a gyülekezeti épületeinken soha, semmikor, semmilyen táblát fel nem lehet tenni, amely embernek a nevét hirdeti. Ilyen, hogy épült xy lelkipásztorsága, gondnoksága, stb. alatt – semmit, semmilyen táblát, amin név szerepel, nem lehet feltenni. Amit építünk, az Úrnak építjük. Az Ő nagy neve dicsőségére.

Milyen jó, ha ezt el tudjuk mondani. Isten ilyeneket keres az Ő imádóiu.

Valaki eljön messze földről, hogy lássa ezt a dicsőséget.

Az ember nevet akar szerezni magának. Szerezzünk magunknak... Ez a két szó, hogy szerezzünk nevet sokat mondott nekem. Figyeljünk ennek a két szónak az üzenetére. Szerezzünk, ebben az van: meg tudjuk szerezni. Nincs semmi gát, el tudjuk érni, meg tudjuk venni, meg tudjuk csinálni. Amit elérek és megszerzek, az az enyém.

De mit mond a hit? Azt mondja: mid van, amit ne kaptál volna. Nem azt mondja a Szentírás, hogy a hívó ember ajándékokat kap Istentől? Nem azt mondja az apostol az igében: az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és a kegyességre való? Kétféle lelkület. Az egyik: szerezzünk magunknak, legyen meg, intézzem el, csináljam meg, rendezzem el. A másik pedig az a lelkület, amelyik azt mondja: hála legyen, hogy mindennel megajándékozott. Legnagyobb ajándékával is, Krisztussal, és azon felül minden a mienk. Mert meg van írva: minden a tietek, ti pedig Krisztusé, Krisztus pedig az Istené.

A bűnös ember mindenért görcsöl, mert azt hiszi, csak akkor kap meg valamit, ha eléri, ha megszerzi, ha megépíti. A hívó ember pedig odaáll az Úr elé és azt mondja: Uram, te azt mondtad: aki kér, az kap. Aki keres, az talál. A zörgetőnek megnyitják. Itt vagyok, és kérek. Mert egészen bizonyos vagyok benne, gyermeki bizalommal, hittel és reménységgel, hogy ha azt mondtad a tieidnek: imádságokban és könyörgéseitekben hálaadással tárjátok fel Isten előtt kéréseiteket, ha azt mondod: a szátokon

sincs a szó, én már értem azt, akkor miért félnék, miért csüggednék, miért lennék boldogtalan, szerencsétlen? Amiért nem kell küszködnöm, te azt ajándékba adod nekem. Tartozz ehhez az Úrhoz, ehhez az Istenhez, aki ajándékozó, kegyelmes, szerető Isten.

A bűn azt mondja: meg lehet szerezni. A hit azt mondja: meg lehet kapni. Csodálatos különbség. De ha valamit elfogadok, az jelent valamit.

A múltkor mondta valaki: a nagymamától pénzt kért. De a nagymama mindig mondott valamit: kisfiam... és jöttek a tanácsok, utasítások. Ide menj, ezt csináld, ezt végezd el, azt tanuld stb. A fiú pedig azt mondta: nagymama, ha beleszólsz az életembe, akkor nem kell a pénz. Ne szólj bele, mert akkor inkább tartsd meg magadnak. Ebből csak egy dolgot szeretnék kiemelni: ha valamit kapunk, akkor az az érzésünk: lekötöztetett vagyok. Ilyenkor mondjuk: inkább ne kapjunk. A bűn azt mondja: inkább ne adj.

Amikor Isten ad? Az Ő lekötöztette lehetek, Ő beleszólhat az életembe? Az a legcsodálatosabb, hogy beleszólhat. Azt mondom: Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád. Csak vezess, Uram, végig és fogd kezem, míg boldogan a célhoz elérkezem. Nem is akarok magam menni és dönteni. Igen, az ajándék függőséget is jelent. De ez szent függőség. Ez nem boldogtalan függőség, ez nem elfuserált függőség — ez csodálatos függőség, amit Isten ad, amikor azt mondja: mindenem a tied.

Szerezzünk magunknak nevet. Milyen nevet? Hírnevet. Az ember mindig azt szeretné, hogy a neve megmaradjon, fennmaradjon valakiben, valamiben megmaradjon az ő neve. De hogy marad meg a nevünk, amit mi annyira szeretnénk? Isten igéje megmondja. Megmaradhat a nevünk? Vannak épületek, hidak, csodálatos műalkotások, amelyek valóban sokáig megmaradnak, és talán a tervezőjük, alkotójuk neve is fennmarad egy darabig és emlékeznek rá. Ha megkérdezném, hogy a Lánchidat ki tervezte, lehet, hogy nem olyan sokan tudnák. A hidat tudják, de az alkotót kevésbé.

Hogy maradhat meg a nevünk? Eszembe jutott egy csodálatos igéje. Jézus mondja nekünk, amikor a tanítványok visszamennek. Mester, még az ördögök is engednek nekünk. Jézus válaszol: ne annak örüljétek, hogy az ördögök engednek nektek, hanem, hogy a ti nevetek fel van írva a mennyben. Megmaradhat a nevünk örökké és a nevünkkel együtt a személyiségünk is megmarad, mert megígérte az Úr Jézus, hogy a ti nevetek fel van írva a mennyben. Senki ki nem törölheti. Egy úton marad meg a mi nevünk, ha hiszünk Jézus Krisztusban. Ha az Övéi vagyunk, ha megváltott bennünket. Ha szent vére bűnt befedezett, tisztára mosta ruhánk. Akkor megmarad a mi nevünk az Élet Könyvében. A hívó embernek nem is a maga neve a fontos (szerezzünk nevet), hanem az a név fontos, amely minden név fölött való, amelyre minden térd meghajol: mennyieiké, földieké és földalattiaké: Jézus Krisztusé.

Érdekes ez a mondat is: el ne széledjünk a föld színén. Együtt maradjunk. ott van a vágy az emberi szívben, hogy valami összetartsa bennünket. Építsünk várost és tornyot, hogy valami össze fog bennünket tartani, valami középpont legyen. Ez is lehetséges, de nem a Babel tornya fog valakit összetartani, egy népet, nemzetiségeket, embereket. Isten igéje azt mondja: nem valami, hanem valaki tart bennünket össze. Nem egy épített középpont fog bennünket összetartani, hogy a köré csoportosuljunk, hanem valaki, aki azt mondta: jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek és én nyugalmat adok nektek.

Van összetartozás, csak nem úgy hívják: Babel tornya, hanem úgy hívják: egyház, amelynek Jézus a fundamentuma, amely csak egy nevet magasztal, egy cél vonja őt, és egy terített asztal ad néki új erőt.

Van egy lelki ének, amelynek az első versszaka így kezdődik: Mely minket összeköt, szent a kapocs nagyon. A testvér-szívek kapcsa itt az égivel rokon. — Milyen ragasztóanyagot kerestek Bábel tornyánál: szurkot, mert az volt kéznél. Mert össze kell ragasztani a téglákat. Össze kell ragasztani azt, amit építettünk. Mit mond Isten igéje? Ne Bábelt építs — ti magatok is, mint élő kövek, épüljete fel lelki házzá. Ne Bábelt építsetek, hanem az Úr országát építsd. Abban legyen egy téglá, egy alkotóelem, és hidd el, hogy csak az Isten Lelke az összekötő kapocs, az összekötő erő, amely minden földi szervezetnél, kapocsnál, családi, baráti vagy bármilyen szervezeti kapocsnál erősebb, nagyobb, szentebb és drágább.

Hálás vagyok, amikor ezt átélem. Amikor gyülekezetekkel, hívő atyafiakkal találkozom és átéljük ennek a csodáját: van egy ragasztóanyag, amely mindennél nagyobb, hathatósabb, ez pedig az Isten Lelke, aki összeköt bennünket. Ez a kapocs szent és nagy.

Végül: építsünk várost és tornyot, aminek a teteje az eget érje. Mi volt az ember vágya? Összekötni a földet az éggel. És mi volt az ember tévedése? A sorrend. Nem a földet kell összekötni az éggel, hanem fordítva: az eget a földdel. Ezt a balga ember úgy gondolja, hogy épít egy 90 méter magas tornyot. Állítólag ilyen magas volt Bábel tornya.

Ma már a 828 méteres torony mellett ez semmi, de az akkori világban, ahol nincsenek emelődaruk, modern eszközök, ez hatalmas dolog lehetett. Azt olvassuk: az ember azt nézte, már csak egy pár méter és az égnél vagyunk, ott vagyunk Isten lakóhelyénél. S akkor az van a Bibliában: Isten azt mondja: leszálok és megnézem már, mit mocorognak, mint hangyaboly, megyek, megnézem, mit csinálnak, mire jutottak. Milyen szánalmas az emberi agy, amit mi nagyon gondolunk, és kiderül, hogy Isten szemével mérve csak egy gyufahegynyi az egész épület.

Az ember abban téved, hogy nem a földet kell összekötni az éggel. Én nem tudom összekötni a földet az éggel. Éppen ezért szükségem van arra az Istenre, aki egyedül tudja összekötni az eget a földdel. Mert nem innen oda megy az út, hanem fordítva, onnan ide. Innen oda nem mehet út, mert mi azt az utat elrontottuk, felégettük magunk mögött, bezártuk. A Paradicsom becsukódó kapujával együtt zárta be az ember.

De ott az evangélium. Isten aláhajolt és onnan fentről lentre utat épített. Amikor a karácsonyi betlehemi mezők felett zengik az angyalok a csodálatos éneket: Dicsőség a mennyben Istennek, mert ott a betlehemi jászolban összekötötte az eget a földdel. Mert Isten gondoskodott arról: igen, össze legyen kötve, az embernek teljesüljön a vágya, és Isten szívének az akarata. Legyen összekötve az ég a földdel, és abban a betlehemi jászolban összeért az ég a földdel. Ott és a Golgota keresztjén kapcsolta össze, és megerősítette pünkösdkor. Abban a csodában, ahol nem szétszórattatás ment, hanem összegyűjtés. Ahol Isten Szentlelke nyelveket egyező hitre összegyűjt sok népeket, kik mondván így énekeljenek: halleluja, halleluja.

Amikor olvasom a pünkösdi igét, mindig arra gondolok: pártusok, médek, elámiták, és kik lakoznak Júdeában, Kappadóciában, Pontusban, Frígiában, Ázsiában, zsidók, krétaiak, arabok — halljuk, amint szólják a mi nyelvünkön az Istennek nagyságos dolgait. Ott mindenki egyféleképpen hallja, és megy az összegyűjtés.

Ma este azt hirdetem megerősítésül, hogy az ember csak szétmenni tud, csak elbújni tud, csak tékozolni tud. Isten szívének akarata pedig az összegyűjtés. És milyen boldogok vagyunk, hogy ma is elmondhatjuk: ez az összegyűjtés hogyan történik? Igéje és Szentlelke által. Magának kiválasztott gyülekezetet gyűjt egybe, azt ol-

SZÉTSZÓRATVA ÉS EGYBEGYÚJTVE

talmazza és megőrzi. Boldog, aki elmondhatja: hiszem, hogy ennek én is élő tagja vagyok és örökké az is maradok. Megy az összegyűjtés, mert Isten igéje szól. Megy az összegyűjtés az egész világon, mert Isten összegyűjti népét, és ez a nép ott énekel a Bárány trónja előtt.

Bábel tornyánál szétszóratott népet látunk. Össze van zavarva a nyelvük, nem értik meg egymást. Szétszóratnak a föld színén. A Jelenések könyve 7. fejezetében pedig: „Ezek után láttam: Íme, nagy sokaság volt ott, amelyet megszámlálni senki sem tudott, minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből: a trónus előtt és a Bárány előtt álltak fehér ruhába öltözve, kezükben pedig pálmaágak.”

Milyen csodálatos összegyűjtés az örök városban, a mennyei Jeruzsálemben, a Bárány és a trón előtt állva az összegyűjtött fehér ruhás sereg, amelyet Isten már a földön összegyűjtött, megőrzött és bevitt az Ő dicsőségébe. Igen, az ember azt akarta, hogy a Bábel tornyát csodálják, lássák az ember véghetetlen elméjét és eszét, mi pedig valljuk az Úr előtt:

Álmélkodással csudáljuk
Véghetetlen szerelmed,
Ó Isten, ha megvizsgáljuk
Kijelentett kegyelmed;
Ezt száj ki nem mondhatja,
Nyelv nem magyarázhatja.

Ez az Isten szeretete. Mit akarsz? Saját magad dicsőségét, fennhéjázó, gögős, énközpontú, Isten-ellenes gondolatait véghezvinni, vagy pedig rábízni magadat a kegyelemre. Odahajtani fejed Jézus ölébe és azt mondani: igen, Uram, a te terved valósuljon meg az én életemben. Valósuljon meg a hívás, megváltás, az újjászülés, a megszentelés és a te dicsőségedbe való bevitel csodálatos terve az életemben.

Imádkozzunk!

Áldunk, dicsőítünk és magasztalunk téged igédért, Urunk, és köszönjük, hogy valóban sokan ismerhetünk téged lehajló szeretetedért, irgalmadért..

Kérünk, bocsásd meg nekünk, amikor saját magunk dicsőségét kerestük és nem a te dicsőségedet magasztaltuk és tükröztük és ragyogtattuk mások felé.

Kérünk, józaníts ki bennünket gögünkből, önhittségünkből és abból az elgondolásunkból, hogy amit eltervezünk, azt meg is tudjuk csinálni, mert semmi gátja és akadálya nincs. Kérünk, bocsáss meg nekünk ezért. Szeretnénk azt mondani benned bízó, benned hívó szívvel: ha az Úr akarja, és élünk...

Kérünk, áldd meg éjszakánkat, holnapi napunkat, mindazokat, akik munkába mennek vagy otthon tevékenykednek. Áldd meg azokat, akik vizsgáznak. Adj nekik jó előmenetelt. Kérünk az iskolásokért, kicsikért, nagyokért. Kérünk téged a betegekért, gyászolókéért. Kérünk egész hazánkért, Urunk. Különösen azért, hogy gátold hazánkban áradását a sok gonoszságnak. Fordítsd el eshető romlását nemzetnek, hazának.

Kérünk, Urunk, hogy téríts meg bennünket, szóljon igéd ebben az országban is, meg határokon túl is. Hadd tudják elmondani az emberek: jogos a te büntetésed és ítéleted. Megalázzuk magunkat, nem vádolunk senkit, nem mondjuk: mások vittek rossz utakra, hanem csak magunkat, a kísértőt, aki rávett bennünket.

Kérünk, hogy ma este rohanjunk hozzád, a kegyelem örök és állandó forrásához. Tarts meg bennünket és vezess tovább, hűséges pásztorunk, Úr Jézus Krisztus.

Ámen.